

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2090/2022
25.01.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Љубомир Пантовић, адвокат из ..., против тужене Академије струковних студија Косовско метохијска, са седиштем у Лепосавићу, чији је пуномоћник Божидар Лековић, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2161/21 од 21.02.2022. године, у седници одржаној 25.01.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2161/21 од 21.02.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Рашкој П1 84/20 од 28.04.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се пониште решење тужене од 06.09.2016. године и одлука тужене од 12.12.2016. године, као незаконите. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка од 69.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2161/21 од 21.02.2022. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца, потврђена првостепена пресуда и одбијени захтеви тужиоца и тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену ревизију је благовремено изјавио тужилац због погрешне примене материјалног права.

Тужена је поднела одговор на ревизију.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11 ... 10/23) и утврдио да је ревизија тужиоца неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је ... . Пензионисан је као ... 14.10.2005. године, а током периода од 01.10.2008. године до 30.09.2016. године, био је у радном односу код Високе техничке школе струковних студија из ... са привременим седиштем у Лепосавићу, по основу више закључених уговора о раду. Последњи уговор о раду тужилац је закључио 29.11.2013. године за обављање послова „...“ са пуним радним временом, а решењем од 10.10.2014. године, именован је за ... студијског програма основних струковних студија ... . Дана 01.07.2016. године тужена је позвала наставнике са навршних 65 година живота да поднесу писмени захтев наставном већу школе уколико желе да им се продужи радни однос у школској 2016/2017 години, у складу са чланом 59. Статута школе. Тужилац је 31.08.2016. године поднео захтев за продужење радног односа. Наставно веће је након одржане седнице и спроведеног тајног изјашњавања наставника, донело одлуку 05.09.2016. године у којој је констатовано да тужилац није добио потребну већину гласова за продужење радног односа у школској 2016/2017 години. Директор школе је одлучујући о захтеву тужиоца, а имајући у виду одлуку наставног већа, донео решење од 06.09.2016. године, којим тужиоцу престаје радни однос код тужене са даном 30.09.2016. године, због испуњених услова за старосну пензију у складу са законом. Против наведеног решења, тужилац је изјавио приговор 05.10.2016. године и допуну приговора 02.11.2016. године, које је Савет школе одлуком од 12.12.2016. године одбио као неосноване и потврдио првостепено решење директора.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су одбили тужбени захтев сматрајући да је тужена приликом одлучивања о захтеву тужиоца за продужење радног односа у свему поступила у складу са Статутом, те да у ситуацији када тужилац није добио већину гласова наставног већа за продужење радног односа, директор тужене је на основу таквог мишљења и свог дискреционог права донео решење о престанку радног односа због испуњености услова за старосну пензију.

Супротно наводима ревизије, Врховни суд сматра да су нижестепени судови правилно применили материјално право када су одбили тужбени захтев.

Одредбом члана 78. Закона о високом образовању („Службени гласник РС“ бр. 76/05, 87/16) било је прописано да наставнику престаје радни однос на крају школске године у којој је навршио 65 година живота и најмање 15 година стажа осигурања (став 1.); да наставнику из става 1. овог члана у звању ванредног или редовног професора, односно професора струковних студија може бити продужен радни однос до три школске године, под условима и на начин предвиђен статутом универзитета, односно друге самосталне високошколске установе (став 2.).

Чланом 59. став 2. Статута тужене, предвиђено је да наставнику престаје радни однос на крају школске године у којој је навршио 65 година живота и најмање 15 година стажа осигурања (став 1); да наставнику из става 1. овог члана који има звање професора струковних студија може бити продужен радни однос до три школске године ако наставник који навршава 65 година живота поднесе захтев за продужење радног односа и то под одређеним условима између осталог и да је психички, физички

и здравствено способан за рад у просвети (алинеја 1) и ако наставно веће Школе оцени да наставник остварује значајне резултате у научном, односно педагошком раду и тиме значајно доприноси раду, угледу и афирмацији школе (алинеја 2), те предвиђа да су наведена два услова обавезна. Према ставу 5. истог члана, Наставно веће школе даје предлог директору школе тајним гласањем о продужењу радног односа наставника, а одлуку о захтеву према ставу 6. доноси директор школе на предлог Наставног већа.

Предмет тужбеног захтева је поништај решења о престанку радног односа и одлуке којом су одбијени као неосновани приговори тужиоца и потврђено првостепено решење. Из наведених материјалноправних одредби произлази да по навршењу 65 година живота радни однос наставнику престаје по сили закона, док продужетак радног односа представља могућност. У конкретном случају, директор школе је донео одлуку да тужиоцу након што је навршио 65 година живота престане радни однос код тужене имајући у виду и предлог Наставног већа. Захтев тужиоца за продужење радног односа и након навршених 65 година није усвојен с обзиром да је после спроведене процедуре непосредног тајног изјашњавања на седници одржаној 05.09.2016. године, Наставно веће донело одлуку да се тужиоцу не продужи радни однос, јер је већина наставника била против и такав предлог су поднели директору школе. Како је и по закону и по Статуту тужене продужење радног односа предвиђено као могућност, правилна је оцена нижестепених судова да су оспорене одлуке донете правилном применом цитираних прописа, у законито спроведеном поступку. Директор школе на предлог Наставног већа доноси своју одлуку, али при том има дискреционо право да одлучи да ли ће или не запосленом бити продужен радни однос, а код чињенице и да је предлог Наставног већа био да се тужиоцу не продужи радни однос, правилно је одбијен тужбени захтев. С обзиром на наведено не стоје наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Супротно наводима ревизије, а имајући у виду да суд по правилу одлучује о законитости одлуке послодавца (за које је у овом спору утврђено да су законите и да су донете у правилно спроведеном поступку), а не и о самом праву, што је у искључивој надлежности послодавца, то суд само изузетно може решити такав спорни однос и то ради отклањања злоупотребе права, а чије постојање тужилац у конкретном случају није доказао.

Имајући у виду изложено, Врховни суд је нашао да ревизију треба одбити као неосновану, па је на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

**За тачност отправка
заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**